

ПРИЧЕ О ЖИВОТИЊАМА ЕЗОПОВЕ БАСНЕ

 Вулканчић

Градски миш и сеоски миш

Био једном један миш који је током свог излета ван града упознао једног миша са села. Заједно су провели дан и постали пријатељи.

Сеоски миш је водио градског миша у поља и баште, и давао му је да проба плодове које им је земља нудила. Градски миш је био одушевљен, премда храна није била префињена као она на коју је навикао. Како би се одужио за предиван дан који су провели заједно, позвао је сеоског миша да га посети у његовој кући, у граду.

Када је сеоски миш допутовао код свог пријатеља, остао је запањен. Пршуте, сиреви, уље, брашно, мед и мармеладе испуњавали су полице. Тек што су почели да се госте, зачула се газдарица куће која је туда пролазила, што им је прекинуло ручак. „Брзо, бежимо!“, прошапутао је градски миш свом пријатељу. Једва су успели: газдаричино стопало је било на само два корака од њих.

Какав страх! Сва срећа што се жена убрзо удаљила, па су се два миша вратила да уживају у сласном obroку. Али шум корака који се изнова зачуо, овога пута много јаче него раније, поново их је натерао у бег. Газдарица се вратила, а када је видела просут мед, прогунђала је:

„То мора да су били мишеви! Сад ћу позвати мачка!“

Мишеви су дуго остали сакривени у ћошку, дрхтећи.
Врата су одједном полако зашкрипала, а сироти мишеви су се поново скаменили од страха: два опака жута ока вребала су их из мрака. Један велики мачак је претећи испитивао просторију.

На њихову срећу, мачак је пронашао велику кобасицу и заборавио на свој задатак када се зауставио да је поједе.

Онда је мачак одлучо да лов на мишеве остави за неки други пут, па се одаљио да одрема.

Сеоски миш није чекао ни тренутак, већ је зграбио свог пријатеља за руку и рекао му:

„Хвала ти! Хвала ти на свему! Али сада је време да идем. Не могу да поднесем оволики страх! Више волим да једем макар само и понеки жир, али у миру, него да испробавам најукуснију храну уз толику опасност и лупање срца!“

Корњача и зец

Био једном један зец који се хвалио да трчи брже од свих и увек је задиркивао корњачу због тога што је спора, све док му она једном није оштро одговорила:

„У реду, можда брзо трчиш, али и тебе може неко да победи!“

Зец је почео да се смеје:

„Ко ће мене да победи? Да нећеш можда ти?“

Корњача је, разљућена од све те надмености, прихватила опкладу.

Стаза је била одређена, а корњача и зец су се састали у зору следећег дана.

Зец је поспаном зевао, док се корњача полако удаљавала.

Када је видео колико је његова противница спора, зец је пожелео да мало дремне. Након што се пробудио, корњача је и даље веома полако ишла ка циљу. Зец је зато помислио да има све време овог света да доручкује. Због обилног оброка, а и због топлоте сунца, које је сада већ било високо на небу, зец је одлучио да опет дремне.

Видевши да је корњача стигла до половине стазе, одлучио је да ипак још мало одрема пре него што јој се придружи.

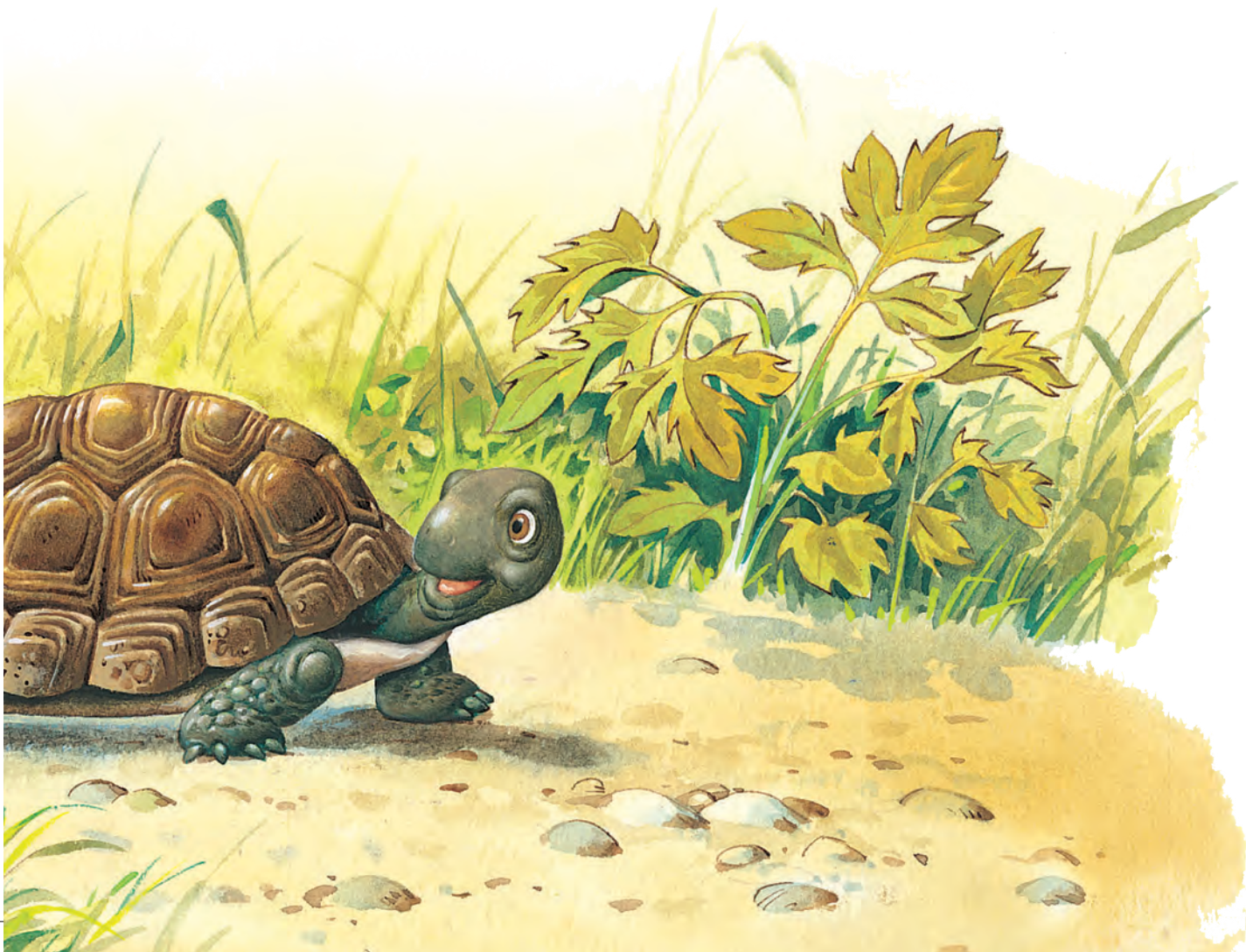
У сумрак је корњача, која се од јутра трудила да дође до циља, стигла на нешто више од метра до самог краја стазе.

Онда се зец пробудио, одједном уплашен, и почео да трчи колико га ноге носе.

Корњача је тада већ прошла циљ. Сироти зец! Уморан и понижен, пао је поред своје противнице, која му је рекла: „Ко се креће полако, далеко стиже!“

Цврчак и мрав

Једног топлог лета био један весели цврчак који је непрестано певао на грани, док се испод њега дуга колона мрава мучила да пренесе зрневље жита. У паузама између песама, цврчак би се обраћао мравима:

„Али зашто толико радите? Дођите овде у хлад да се заштитите од сунца, можемо заједно да певамо!“

Али мрави, вредни и
неуморни, настављали
су свој посао без
заустављања.

„Не можемо! Морамо да
спремимо залихе за зиму!

Када буде хладно и снег прекрије земљу, ништа више
нећемо моћи да нађемо за јело, а само ако имамо довољно
хране, моћи ћемо да преживимо!“

„Али лето је тек почело и има времена за припремање
залиха за зиму! Ја бих радије да певам! На овом сунцу и по
овој врућини је немогуће радити!“

Цврчак је тако певао читаво лето, док су мрави наставили да раде. Дани су брзо пролазили, као и недеље, и на крају и месеци. Дошла је јесен и лишће је почело да опада, а цврчак је напoкoн сишао са дрвета.

Трава је постајала све жућа и оскуднија и једног јутра цврчак се пробудио дрхтећи од хладноће, док су поља била прекривена првим снегом. Дошла је зима. Цврчак више није могао да пронађе ништа за јело: изгладнео и смрзнут, са жаљењем је мислио на топлоту и летње певање. Једне вечери је угледао удаљено светло и кренуо ка њему:

„Отворите! Отворите, молим вас! Умирем од глади! Дајте ми нешто за јело!“

Прозор се отворио и појавио се мрав:

„Ко је? Ко то лупа?“

„То сам ја, цврчак! Гладан сам, хладно ми је и немам кућу!“

„Цврчак?! Ах! Сећам те се! Шта си радио током лета док смо ми радили да се спремимо за зиму?“

„Ја? Певао сам и песмом испуњавао небо и земљу!“

„Певао си?“, мрав му је одговорио. „Онда сада играј!“

Уображени јелен

Био једном један веома надмен јелен, који је, када је застајао да пије воду на потоку, остајао дуго загледиан у одраз својих чудесних рогова, дивећи им се. Имао је и дуге и танке ноге, али је често говорио како би радије поломио ногу него што би се одрекао својих величанствених рогова.

Једног дана зачуо је пуцањ и лавез ловачких паса. Обузео га је страх. Бојећи се за свој живот, схватио је да мора побећи. Дао се у трк по шумској стази. Трчао је и трчао, све брже и брже, док је испрепадан слушао псе који су се приближавали.

Није гледао у ком правцу иде, али је трчао покушавајући да се што више удаљи од ловаца. Одједном се шума претворила у чистину. Лавез паса се већ чинио довољно далеко: још само мало и биће на сигурном.

Међутим, пролазећи испод једног дрвета, његови рогови су се уплели у ниске гране. Свом снагом је млатио главом, покушавајући да се ослободи, али колико год да се трудио, дрво се чврсто држало за његове рогове.

Пси су му поново били за петама, па је помислио:

„Колико сам само погрешно што сам рогове сматрао најлепшим и највреднијим делом себе, ноге су те које је требало највише да ценим!“

Вук и јагње

Живео у шуми један вук којег је пратио глас да је лукав и свиреп.

Једног топлог дана дошао је на поток да се напије воде, а пошто је подигао главу, мало ниже угледао је бело јагње које је такође дошло на поток да утоли жеђ.

Када је видео сирото нежно створење, вук је решио да га поједе:

„Морам да нађем повод зашто ћу га напасти, тако нико неће смети да каже да сам га појео без разлога.“

Обратио се јагњешцету:

„Еј, ти доле! Мутиш ми воду коју пијем!“

Изненађено, јагње му одговори:

